

Књига пророка Данила — шездесет четврти део

Откривање пророчанства: повезивање 11. септембра 2001. са временом запечаћења, позним даждом и завршним Христовим делом

Jeff Pippenger
2024-01-28

У недавним чланцима позивали смо се на неколико одломака из Духа пророштва који указују на временски период од 11. септембра 2001. године па све док Михаило не устане и време људске пробе не буде завршено. Током тог временског периода постоји неколико пророчких илустрација које указују на завршно Христово дело у Светињи над светињама.

Дело Христово у Светилишту представљено је у визији о реци Улај у осмом поглављу Данила, а сестра Вајт нас је обавестила да је визија о реци Улај сада у процесу испуњења. Завршно дело које се извршава у небеском Светилишту, а које је сада у процесу испуњења, представљено је разноврсним пророчким изразима. Оно је представљено као, између осталих пророчких приказа, време запечаћења, позна киша, завршно дело спасења и очишћење храма. Важно је те изразе довести у међусобну везу, а такође их поставити у њихов исправан историјски оквир.

„У то време, док се дело спасења приводи крају, невоља ће долазити на земљу, и народи ће се гневити, али ће бити задржани да не спрече дело трећег анђела. У то време доћи ће ‘позни дажд’, или освежење од присуства Господњег, да да силу силном гласу трећег анђела и да припреми свете да опстану у раздобљу када ће се излити седам последњих зала.” Early Writings, 85.

„Дело трећег анђела“ уједно је и „дело спасења“, које припрема „свете да опстану у раздобљу када ће се излити седам последњих зала“.

И народи се разгневише, и дође гнев твој, и време мртвима да им се суди, и да даш награду слугама својим пророцима, и светима, и онима који се боје имена твога, малима и великима; и да погубиш оне који кваре земљу. Откривење 11:18.

Народи се гнев пре него што се време милости затвори (што је време када се Божји гнев излива), па ипак, када се народи гнев, они су истовремено и „задржавани“. „Време“ када се народи гнев означава почетак завршног дела спасења, а завршно дело спасења јесте запечаћење Божјег народа.

„Pravi Božji narod, koji u srcu nosi duh dela Gospodnjeg i spasenje duša, uvek će gledati na greh u njegovom stvarnom, grešnom karakteru. Oni će uvek biti na strani vernog i otvorenog postupanja prema gresima koji lako sapliću Božji narod. Naročito u završnom delu za crkvu, u vremenu zapečaćenja sto četrdeset i četiri hiljade koji treba da stoje bez mane pred prestolom Božjim, oni će najdublje osećati nepravde onih koji se izdaju za Božji narod. Ovo je snažno

prikazano prorokovom ilustracijom poslednjeg dela pod slikom ljudi od kojih svaki ima oružje za klanje u svojoj ruci. Jedan čovek među njima bio je obučen u platno, sa pisarskim priborom o boku. 'I Gospod mu reče: Prođi posred grada, posred Jerusalima, i stavi znak na čela ljudi koji uzdišu i viču zbog svih gadosti koje se čine usred njega.'" Testimonies, volume 3, 266.

Народи се задржавају да не би спречили запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде. У седмом поглављу Откривења, гневни народи који се задржавају представљени су као четири ветра који се задржавају током тог истог временског раздобља, а то време је изричито означено као временско раздобље.

„Сотона сада користи свако средство у овом времену запечаћења да одврати умове Божјег народа од садашње истине и да учини да се колебају. Видела сам покров који је Бог простирао над Својим народом да би га заштитио у време невоље; и свака душа која је била утврђена у истини и чиста срца требало је да буде покривена покровом Свемогућега.

„Сотона је то знао, и деловао је силном моћи да умове што већег броја људи, колико год је то могао, одржи колебљивима и непостојанима у погледу истине. ...“

„Видела сам да је Сотона деловао на ове начине да одврати, превари и одвуче Божји народ управо сада, у ово време запечаћења. Видела сам неке који нису постојано стајали за садашњу истину. Колена су им дрхтала, а ноге им се клизале, јер нису били чврсто утврђени у истини, и покров Свемогућега Бога није могао бити разасрт над њима док су тако дрхтали.

„Сотона је употребљавао свако своје умеће да их задржи тамо где су били, док време запечаћења не прође, док се покров не навуче над Божјим народом, и да они остану без заклона од распаљеног Божјег гнева у седам последњих зала. Бог је почео да распростире овај покров над Својим народом, и он ће ускоро бити распрострт над свима који треба да имају заклон у дан покоља. Бог ће деловати у сили за Свој народ; а и Сотони ће бити допуштено да делује.“ Early Writings, 43, 44.

Sestra Vajt je napisala ove reči 1851. godine, pet godina pre nego što je Božji narod ušao u laodikijsko stanje i odložio proces zapečaćenja odbacivanjem uvećane svetlosti o „sedam vremena“. Ta svetlost bi bila uvećala i dovršila Božje delo pokrivanja Njegovog naroda unapred, pre sedam poslednjih zala. Umesto toga, Božji narod se pobunio i bio je osuđen da luta pustinjom Laodikije, kao što je to unapred prikazano pobunom i lutanjem po pustinji drevnog Izraela. Koliko je od pobunjenika drevnog Izraela ušlo u Obećanu zemlju? Koji odlomak u Bibliji, ili u Duhu proroštva, označava ijednog Laodikijca koji će biti spasen? Odgovor glasi: „Nijedan!“ jer je Laodikijac isto tako izgubljen kao i oni iz drevnog Izraela koji su pomrli u pustinji.

Печаћење сто четрдесет и четири хиљаде јесте временски период, и оно почиње када четири анђела задржавају четири ветра, што је уједно и време када се народи гнеше, али су ипак обуздани. Током времена печећења Бог припрема свој народ да опстане у време седам последњих зала, а та припрема је представљена као навлачење „покривача“ преко Његовог народа, а такође је представљена и као довршавање дела спасења и довршавање дела трећег

анђела. Припрема која је представљена свим овим приказима заснива се на примању „садашње истине“.

Они који неће стајати „непоколебљиво за садашњу истину“ јесу они који су се „колебали“, зато што њихове мисли нису биле усредсређене на „садашњу истину“. Она пише да је „видела неке који нису стајали непоколебљиво за садашњу истину. Колена су им дрхтала, а ноге им се клизале, јер нису били чврсто утемељени у истини, и покривало Свемогућег Бога није могло бити навучено преко њих док су тако дрхтали.“

„Садашња истина“ је оно што пружа „покривало“, а „покривало“ је такође представљено као „печат Божји“. „Печат Божји“ био је предобразен крвљу којом су била покривена врата Јевреја, што је омогућило анђелу затирућем да прође мимо домова чија су врата била „покривена“ крвљу. „Покривало“ је „запечаћење“, а „запечаћење“ се остварује посредством „садашње истине“.

Освети их истином својом: реч је твоја истина. Јован 17:17.

Сваки реформни покрет имао је своју посебну тему, а тема реформаторског покрета сто четрдесет и четири хиљаде јесте „ислам трећег Тешко“. „Садашња истина“ у последњим данима јесте ислам трећег Тешко.

„Свето писмо се непрестано отвара Божјем народу. Увек је постојала и увек ће постојати истина која је нарочито применљива на сваки нараштај.“ Review and Herald, June 29, 1886.

То је „vest“ садашње истине која у последњим данима запечаћује Бојји народ, а време пећаћења представљено је као да започиње када се четири ветра задржавају. Народи су се разгневили 11. септембра 2001. године, и у том тренутку је отпочело пећаћење сто четрдесет и четири хиљаде, док је позни дажд, који је „vest“, почео да се открива.

„Јовану су биле откривене сцене дубоког и потресног значаја из искуства цркве. Он је видео положај, опасности, борбе и коначно избављење Божјег народа. Он бележи завршне поруке које треба да сазру жетву земље, било као снопове за небеску житницу или као свежњеве за огњеве уништења. Њему су били откривени предмети од огромне важности, нарочито за последњу цркву, да би они који треба да се обрате од заблуде ка истини били поучени о опасностима и борбама које су пред њима. Нико не мора бити у тами у погледу онога што долази на земљу.“ Велика борба, 341.

Када су се народи разгневили, они су у исто време били задржани, и „позни дожд“ је почео да пада, а позни дожд је вест „садашње истине“ која запечаћује Божји народ.

„Дело у Бетл Крику је истога поретка. Вође у санаторијуму помешале су се с неверницима, примајући их, у већој или мањој мери, у своја већа, али то је као да приступају послу затворених очију. Њима недостаје расуђивање да виде шта се у свако доба може обрушити на нас. Постоји дух очајања, рата и крвопролића, и тај дух ће се повећавати све до самог свршетка времена. Чим Божји народ буде запечаћен на својим челима — то није никакав печат или жиг који се може видети, него утврђеност у истини,

и умно и духовно, тако да се не могу поколебати — чим Божји народ буде запечаћен и припремљен за потресање, оно ће доћи. Уистину, већ је и отпочело. Божји судови сада су на земљи, да би нас опоменули, како бисмо знали шта долази.“ Manuscript Releases, volume 10, 252.

„Запечаћење“ је „утврђивање у истини“. У контексту времена запечаћења она пише: „Постоји дух очајања, рата и крвопролића, и тај дух ће се појачавати све до самог краја времена.“ Када се народи разгневе, биће задржани, али ће се „рат и крвопролиће“, представљени као четири ветра, „појачавати све до самог краја времена“. Ислам трећег Тешко прогресивно појачава своје ратовање све до самог краја времена, а пророчко разумевање ислама као „теме“ у реформисању сто четрдесет и четири хиљаде истовремено се повећава током тог истог временског раздобља. Прогресивно појачавање које остварује ислам тече упоредо са изливањем позног дажда током тог истоветног временског раздобља, јер је позни дажд „порука“.

„Помазани који стоје крај Господа све земље имају положај који је некада дат Сатани као херувиму заклањајућем. Преко светих бића која окружују Његов престо, Господ одржава сталну везу са становницима земље. Златно уље представља благодат којом Бог непрестано снабдева светиљке верника, да не би затрепериле и угасиле се. Да се ово свето уље не излива с неба у порукама Божјег Духа, силе зла имале би потпуну власт над људима.“

„Бог се обешчашћује када не примамо поруке које нам Он шаље. Тако одбацујемо златно уље које би Он излио у наше душе да би се пренело онима који су у таме. Када дође позив: ‘Ево, женик иде; изиђите му у сусрет’, они који нису примили свето уље, који нису неговали Христову благодат у својим срцима, увидеће, као луде девојке, да нису спремни да сусретну свога Господа. Они немају у себи моћ да прибаве уље, и њихови животи су разорени. Али ако се тражи Свети Дух Божји, ако молимо, као што је Мојсије молио: ‘Покажи ми славу своју’, љубав Божја ће се излити у наша срца. Кроз златне цеви, златно уље ће нам се пренети. ‘Не силом, нити снагом, него Духом мојим, вели Господ над војскама.’ Примајући сјајне зраке Сунца Правде, деца Божја светле као видела у свету.“ Review and Herald, July 20, 1897.

Позна киша почиње да „ропи“ и на крају прераста у потпуно изливање. „Ромињање“ позне кише поистовећује се са тиме да је киша „мерена“, а потпуно изливање је онда када се излива „без мере“. Сестра Вајт јасно указује на време када позна киша пада, и неки је примају, а неки не. У то време киша је „мерена“, или „ропи“.

Неки ће препознати да се нешто догађа, али ће их то само уплашити.

„У црквама треба да се догоди чудесно пројављивање Божје силе, али оно неће деловати на оне који се нису понизили пред Господом и који нису отворили врата свога срца исповедањем и покајањем. У пројављивању те силе која обасјава земљу славом Божјом, они ће видети само нешто што у своме слепилу сматрају опасним, нешто што ће пробудити њихове страхове, и утврдиће се да му се одупру. Пошто Господ не делује у складу с њиховим очекивањима и представама, они ће се супротставити делу. „Зашто“,

кажу они, „да не познајемо Духа Божјег, кад смо толике године у делу?“ Зато што нису одговорили на опомене, на усрдне позиве, из Божјих порука, него су упорно говорили: „Богат сам, и обогатио сам се, и ништа ми не треба.““ Maranatha, 219

„Многи су у великој мери пропустили да приме рани дажд. Нису стекли све благодати које им је Бог тако обезбедио. Они очекују да ће тај недостатак бити надокнађен позним даждом. Када буде даровано најбогатије изобиље благодати, намеравају да отворе своја срца да га приме. Они чине страшну грешку. Дело које је Бог започео у људском срцу дајући му своју светлост и познање мора се непрестано настављати. Сваки појединац мора постати свестан сопствене потребе. Срце мора бити испражњено од сваке нечистоте и очишћено за пребивање Духа. Исповедањем и остављањем греха, усрдном молитвом и посвећењем самих себе Богу, рани ученици су се припремили за изливање Светога Духа на Дан Педесетнице. Исто дело, само у већој мери, мора се учинити сада. Тада је људски чинилац требало само да тражи благослов и да чека да Господ усаврши дело које га се тиче. Бог је тај који је започео дело, и Он ће довршити своје дело, чинећи човека потпуним у Исусу Христу. Али не сме бити занемаривања благодати представљене раним даждом. Само они који живе у складу са светлошћу коју имају примиће већу светлост. Ако не напредујемо свакодневно у испољавању делатних хришћанских врлина, нећемо препознати пројаве Светога Духа у позном дажду. Он може падати на срца свуда око нас, али га ми нећемо распознати нити примити.“ Сведочанства за проповеднике, 506, 507.

У том одломку она указује да постоји време када ће „најбогатије изобиље благодати бити даровано“, чиме указује на време када се позни дажд излива без мере. У вези с том чињеницом, она указује да ће само они који живе у складу са светлошћу коју имају примити већу светлост. По том начелу, јасно је да се светлост (која је садашња истина) постепено умножава. У последњој реченици она указује на време када позни дажд пада, и неки га препознају и примају, а други не. Ако не препознате вест, која је позни дажд, нећете га примити.

„Не смемо чекати позни дажд. Он долази на све који ће препознати и присвојити росу и плушкове благодати што падају на нас. Када саберемо остатке светлости, када ценимо сигурне милости Божје, који воли да Му верујемо, тада ће се свако обећање испунити. [цитиран Исаија 61:11.] Сва земља треба да се испуни славом Божјом.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

У време када се разгневлени народи држе под уздом, позни дажд почиње да се „одмерава“. Израз „када се буде даровало најобилније изобиље благодати“ означава време када се позни дажд излива без мере.

У време када се народи гневне, а ипак су задржани, почиње да пада позни дажд, али је он „одмерен“, јер је црква у то време помешана са пшеницом и кукољем. То је дажд који и пшеницу и кукољ доводи до зрелости, а позни дажд је вест садашње истине која се или препознаје и прима, или не. Сви ови пророчки појмови јасно су препознати у Светом писму. Дана 11. септембра 2001. године, позни дажд је почео да „ропи“, и постепено се појачава све

док не стигне порука Поноћног вапаја и док се мудре и луде девојке заувек не раздвоје.

Тада се мудри подижу као знамење да позову друго Божје стадо из Вавилона, и тада се позни дажд излива без мере, и наставља да пада све док Михаило не устане и време људске милости не истекне.

„Видела сам да ће четири анђела задржавати четири ветра док Исусово дело не буде довршено у Светињи; а потом ће доћи седам последњих зала.“ Early Writings, 36.

Задржавање четири ветра представља Божју промислитељску власт над све већим судовима које Он допушта да се збивају у последњим данима. Четири анђела задржавају четири ветра за време печења сто четрдесет и четири хиљаде, али у том временском раздобљу присутан је „дух очајања, рата и крвопролића, и тај дух ће се појачавати“. Када и последња Божја деца буду запечана, Михаило ће устати, и четири ветра биће у потпуности пуштена, а Седам последњих зала ће доћи.

У „часу великога земљотреса“ из једанаестог поглавља Откривења, у „тешким временима“ из деветог поглавља Данила, када улица и зид буду довршени, то је време када ће се „народи гневити“. У том временском раздобљу, позни дажд биће изливен „мером“. Исаија одређује време када се позни дажд мери, и то време означава као „дан источног ветра“. „Дан источног ветра“ био је 11. септембар 2001. године.

Наставићемо да разматрамо „мерење“ позне кише у наредном чланку, али треба имати на уму да драгуљ из Милеровог сна, који је на светим таблицама Авакумовим представљен као три тешкоће ислама, треба да засија десет пута јаче у последњим данима него када га је Милер први пут сабрао.

„Једном приликом, док сам била у Њујорку, у ноћном виђењу било ми је наложено да посматрам зграде како се уздижу, спрат за спратом, према небу. За те зграде се тврдило да су ватроотпорне, и подизане су да прославе своје власнике и градитеље. Све више и више уздизале су се те зграде, и у њима је употребљаван најскупљи материјал. Они којима су те зграде припадале нису се питали: ‘Како можемо најбоље прославити Бога?’ Господ није био у њиховим мислима.”

„Помислих: ‘О, када би они који тако улажу своја средства могли да виде свој пут онако како га Бог види! Они нагомилавају величанствене грађевине, али како је њихово планирање и смишљање безумно у очима Владара свемира. Они не настоје свом снагом срца и ума да проуче како могу прославити Бога. Изгубили су из вида ово, прву човекову дужност.’“

„Док су се ове узвишене грађевине подизале, власници су се радовали у охолост поносу, јер су имали новца да га употребе за угађање себи и за изазивање зависти својих суседа. Велики део новца који су тако улагали био је стечен изнуђивањем, тлачењем сиромашних. Заборавили су да се на небу води рачун о свакој пословној трансакцији; свака неправедна погодба, свако преварно дело, тамо је забележено. Долази време када ће људи у својој превари и дрскости достићи тачку преко које им Господ неће допустити

да пређу, и научиће да постоји граница Јеховином дуготрпљењу.“

„Призор који је потом прошао преда мном био је узбуна због пожара. Људи су гледали високе и наводно ватроотпорне зграде и говорили: ‘Оне су потпуно безбедне.’ Али те зграде беху прогутане као да су начињене од смоле. Ватрогасне справе нису могле ништа учинити да зауставе разарање. Ватрогасци нису били у стању да управљају справама.“

„Наложено ми је да кажем да, када дође време Господње, ако не буде дошло ни до какве промене у срцима охолих, честољубивих људских бића, људи ће увидети да ће рука која је била силна да спасава бити силна и да уништава. Никаква земаљска сила не може зауставити руку Божју. Никакав материјал не може се употребити при подизању зграда који ће их сачувати од уништења када дође време које је Бог одредио да пошаље одмазду на људе због њиховог непоштовања Његовог закона и због њихове себичне амбиције.“ Testimonies, volume 9, 12, 13.